

Trestní soud – Julie Kropáčová

Na trestní soud jsme se vydali v úterý 12. 11. Předem jsme měli vyhledaný jeden případ, který nás zaujal. Vše mělo začít v 10 hodin, při příchodu na krajský soud, jsem přemýšlel o tom, jak mi (a velkému množství dalších lidí) bezpečnostní rám připomíná rámy na letišti. Došlo mi ale, jak velké privilegium to je, že jsem se s nimi prvně setkal na letišti, a ne na justici. Pravděpodobně přece existuje mnoho lidí, jejichž životní cesty vedly prvně pod roce soudní moci než volného mezinárodního cestování.

Každopádně, před námi na bezpečnostní kontrolu stál mladší muž, na kterém byl jasně vidět stres a nejistota, a jeho vzhledem nám bylo hned jasné, že se nebude jednat o jednoho ze zaměstnanců. V té době jsem ale ještě nechtěl skákat do závěrů. V jednací místnosti pak vyšlo najevo, že se jedná o pana obžalovaného. Soudce nás přivítal (v 9.48) a prohlásil: „Předpokládám, že vy všichni v druhé řadě jste veřejnost“, což byla pravda, ale je to tak nemožné, že někteří z nás (6 mladých lidí, 4 z tohoto kurzu, 2 pravděpodobně z práv) byli zde, aby podpořili obžalovaného? Je to vůbec možné přivést vaše blízké na jednání o vaší osobě?

Soudce dále pokračoval s uvedením jednání, moc se ale nepřemluvil, jelikož téměř nic nevysvětlil a pouze velmi narychlo prohlásil, že oni (asi soudce, státní zástupce apod.) se dohodli na výsledku odvolání sami, ještě předtím, než obžalovaný přišel. To mi připadalo divné, ale asi to dává smysl, pro šetření času atd. V průběhu monologu pana soudce jsme byli velmi zmatení, nic z toho, co bylo zmiňováno, nesedělo na popis, který byl uveden na stránkách justice. Nemluvě o tom, že soud měl začínat v 10:00, ale v realitě bylo možná 9:48? Vše se zdálo divné... Soudce nemluvil s velkou mírou respektu k panu obžalovanému, po celou dobu mumlal, nikdo jiný nemluvil a jeho odůvodnění o zamítnutí odvolání mi jako neprávnickovi nedávalo smysl.

„Prostě jste ten perník prodával!“ v jednu chvíli zaznělo z úst soudce. Dále také: „Kdyby vám ti policisté opravdu vyhrožovali, tak byste to prodávání doznal nejen u pana Žehličky, ale taky u pana Pánvičky!“ (fiktivní jména) – právě toto mi připadalo jako poměrně neuchopitelný důkaz pro odnětí svobody jedince, jedná se o názor psychologa, či jen nějakého starého soudce?

Zmíněna byla také délka odnětí svobody, původně měl pan obžalovaný z 6 měsíců. Později bylo z ničeho nic, bez zmínění důvodů, oznámeno, že nakonec to bude 20 měsíců (a peněžní pokuta byla také zvětšena asi trojnásobně), a pan soudce, jako by mluvil na nás, veřejnost, řekl: „To může být pan obžalovaný rád za takové mírné zvýšení, to je skoro nic“ (nebo něco podobného). Celkově do teď nevím, na jakém případě jsme nakonec dopadli. Onen monolog skončil po asi 5 minutách a jednání bylo uzavřeno.

Jediné, co obžalovaný řekl, bylo „dobře“ nebo snad „díky“. Tedy, dokud jsme se všichni nenaskytli na chodbě, kde se mě začal ptát, jestli jsme studenti a zda to máme povinné chodit na soudy. Jeho vystupování se mi zdálo poměrně dost šťastné, nebo

energické, na to, že jeho budoucnost je buď 20 měsíců ve věznici, či dlouhá cesta hledání si advokáta a další odvolání na nejvyšší soud. Na začátku nám vlastně si zábavně poděkoval, že jsem ho jakoby přišli podpořit. Je možné, že odůvodněním jeho jednání bude jeho minulost, kdy byl již několikrát obviněn k podmíněnému trestu (pokud jsem mumlavému soudci správně rozuměl).

Naše skupina se, na druhou stranu, v budově soudu vůbec necítila tak volně jako tento pán. Její impozantní interiér i exteriér na první pohled dodává instituci vážnost, ukazoval její sílu a důležitost. Chování a organizace je však jiný příběh. Jak vtipné nám poté přišlo, jak jsem si všichni mysleli, že jsme to my, kteří udělali chybu a přišli v jiný čas, do jiné místnosti, podívali se špatně... Přece něco tak velkého jako krajský soud nebude ten, který chybuje, nebo má ve své organizaci zmatek... Po dlouhém pátrání ale máme jistotu, že tomu tak není a tento případ na stránkách vůbec nebyl.

Každopádně to byla opravdu zajímavá zkušenost a mám chuť k soudu chodit častěji, jen abych mohl pozorovat ten bizár.